

TIZENHARMADIK FEJEZET

AZ UTOLSÓ INTERJÚ

Azután jött a Világkupa Szegeden, mindkét távon második helyezést értünk el. A kínaiak vertek meg 500-on, de ennek is nagyon tudtunk örülni, mert csak egy hajszálnyival maradtunk le. A célba berúgtuk a hajót, ennek ellenére lecsúsztuk a legfényesebb éremről. Szinte be sem értünk, Koló máris lecseszett:

– A rohadt életbe, korán rúgtad be a kenut, ezért lettünk másodikak.

– Bocs, tényleg elcsesztem – mondtam azonnal, még szinte levegőt sem kapva.

Rögtön megrohamoztak a kamerák, Koló azzal indította az interjút, hogy miattam lettünk ezüstérmesek. Én meg bosszankodtam:

– De jó fej vagy, hogy ezzel kezdted – köszöntem meg neki.

Utána érezte is, hogy ez egy kicsit erős volt. Később megnéztük a felvételt, és elsápadt, mert kiderült, hogy nem én rúgtam be korábban, hanem ő később.

Egy pár nap múlva meg voltunk hívva a Klubrádióba Claudiához, Koló itt élő adásban ország-világ előtt megkövetett, és bocsánatot kért tőlem. Ezért nagyon felnéztem rá, hogy ilyen alázat van benne, és képes volt beismerni, méghozzá a nyilvánosság előtt, hogy hibázott. Előtte nem is beszéltünk erről, várta az alkalmat, hogy nyilvánosan kérjen elnézést. Éreztem, hogy egyenlőek vagyunk, és ez most rajta múlt. Óriási tett volt ez részéről, ez is csak nagyságát bizonyítja.

– Csak a sors különös iróniája – magyarázom Dittmernek –, hogy az utolsó rádiós beszélgetése is Claudiával volt, sőt utolsó újságinterjút is neki adta.

A rádióban egész végig ment a zrika, vidámak voltunk annak ellenére, hogy fáradtak. Az első kérdésre, hogy megy a felkészülés az olimpia közeledtével, és hogy egyáltalán mikor fekszünk le, Koló válaszolt először:

– Nézem a foci Eb-t, és csak azután megyek pihenni, 11 óra körül. A tavalyi edzésprogramot csináljuk, hiszen ezzel vb-arat nyertünk, ez már egyszer bevált, így nem akarunk változtatni.

Gondoltam, felhúszom:

– Én általában hajnal 3-4 körül fekszem le, mire vége a bulinak.

Erre ugrott, ahogy számítottam, vörösödött a feje, de a viccet félretéve folytattam:

– Ugyanúgy zajlik az életünk, ahogy eddig, a megszokott ritmusban. Napi két edzés, egy délelőtt, egy délután, fél 6-ig. Időben nem olyan sok, de nagyon intenzív, utána meg a pihenés.

És már jött az újabb kérdés:

– Koló, neked mi a titkod? Hogyan tudsz napról napra, évről évre megújulni, hiszen '92 óta minden olimpián ott vagy, ráadásul a közelmúltban volt a születésnapod, de én nem áru-lom el hányadik, rád bízom. Boldog születésnapot!

Én persze azonnal bekiabáltam:

– A 36-ik .

– Igen, köszönöm a jókívánságokat – konstataulta Koló nevetve. – Hogy mi a titkom? Hát az, hogy mindig ilyen áldott jó társaim vannak, mint Indián vagy Gyuri.

– De most komolyan, miben tudnak, tudtak ők neked segíteni?

– Mindenben. De nem csak ők, hanem az egész csapat. Átsegítjük egymást azokon a bizonyos holtpontokon, tudjuk ösztönözni és biztatni egymást, főleg a társakkal. Egymással, mégis egymás ellen edzünk, ez nagyon fontos az előrehaladás szempontjából. Egyedül ezt nem lehetne ilyen sokáig csinálni, vagy legalábbis nekem nem sikerült volna.

Azonnal kontráztam:

– Én próbálok fiatalságot vinni ebbe a hajóba!

Koló röhögve szólt be:

– Persze, a magad 30 évével. Mindenestre egy biztos, különböző egyéniségek vagyunk, és kiegészítjük egymást. A ket-tőnk akarata nélkül ez nem menne. Sokfajta jó sportoló van, mind a ketten maximalisták vagyunk, de amikor az adrenalin felmegy az emberben, 180-as a pulzusa, akkor jön ki igazán, kinek, milyen a habitusa. Én egy kicsit türelmetlenebb vagyok, ezért nem mindig úgy fogalmazok, ahogy egy irodalmár, de ez nem a személynek szól, hanem a teljesítményünknek, persze lehet, hogy valaki ezt a szívére veszi, de aki ismer, az megérti ezt a fajta habitusomat.

– Kicsit beszéljünk a távokról is, mind 500, mind 1000 méteren a második helyezést szereztétek meg, várható volt ez, Koló?

– Talán igen, többször vertek meg ők minket, mint mi őket. Tavaly a vb-n is győztek, nekünk idén ez volt az első ezer méteres versenyünk. Szerintem olyan sokkal nem kaptunk ki, és utólag visszanezve a német fiúk nagyon megszenvedték ezt, nem adtuk olcsón magunkat. Baj, hogy megverték, de szép az ezüstérem is.

– Utána jött az ötszáz méter, nektek az olimpia szempontjából ez volt a legfontosabb.

– Igen – bólintottam, de Koló félbeszakított.

– Elnézést, csak azt szeretném mondani, hogy akkor, a verseny után egy tv-interjúban azt nyilatkoztam, Gyuri rúgta be

a hajót hamarabb, és ezért ment el az első hely. Most országvilág előtt bocsánatot kérek tőle, mert én hibáztam.

– Talán megbocsátok – mondtam ironikusan. – De viccet félretéve, az 500 méter tényleg jól sikerült, és úgy tudtunk neki örülni, mint egy aranynak. Szegeden akkor is azt mondtam, ezért jöttünk, megtettük, amit kellett, hiszen ezzel kvalifikáltuk magunkat Pekingbe.

– Én is úgy örültem annak az ezüstnek, mintha arany lett volna – vette át a szót Koló. – Furcsa, de több olyan verseny is volt az életünkben, amikor nem lettünk elsők, mégis eufórikus állapotba kerültünk, felhőtlen boldogság kerített hatalmába minket, mintha aranyat szereztünk volna. Az érzés most is ilyen volt.

Arra a kérdésre, hogy hol indulunk nagyobb eséllyel, én adtam választ:

– Hát, ez úgy változik, mint az időjárás. Bármi lehet. Koló kedvence az ötszáz méter, nekem meg az ezer fekszik jobban. Tudod, én vagyok a fiatalabb, aki a hosszabbat jobban bírja!

– Azt azért hozzá kell tenni – vágott közbe Koló –, hogy az 500 méternél az első és a hetedik között egy másodperc különbség van, tehát nagyon kevésen múlik, ki győz. Egyetlen egy szabadításon vagy ritmuskiesésen eldőlhethet az egész, de én bízom abban, hogy mind két távon el fogunk csípni egy érmet. Ezt a pillanatnyi helyzet és forma határozza meg. Az előbb említett második helyünk egyébként annyira kemény volt, hogyha még 5 métert kellett volna eveznünk, azt már nem érjük el, az biztos. De nem csak mi, hanem az ellenfelek sem.

– De jó, Koló, hogy most nem vagy pesszimista!

– Majd leszek – vágta rá.

Én meg azonnal reflektáltam:

– Már dolgozik rajta! Erre különben van egy jó sztorim. Duisburgban bejött a szobánkba Vereckei Ákos, és elkezdtek Kolóval dumálni, de annyira pesszimistán, hogy a végén már

ott tartottak, ők itt úgyis leégnek, és hogy miből fognak majd megélni, ha vége sportkarrierjüknek. Ettől teljesen kiborultam, mert másnap volt az 500 méteres döntőnk. Felment bennem a pumpa, és rájuk szoltam, hogy fejezzék be, inkább beszéljünk az autókról vagy másról. Másnap természetesen nyertünk, tehát valahogy bejött megint Koló negatív hozzáállása.

Még nevetve hozzátettem, hogy pszichológiai tartalmú könyveket olvasok mióta a párosunk létezik.

Koló ezt egy picit zokon vette:

– Az a baj, hogy Gyuri is olyan, mint az előző partnerem. Egyikük sem tudja elképzelni, hogy őket a vízen bárki is megverheti, és náluk nincs erősebb, szebb és jobb kenus. Engem ez zavar. Tudok olyan sportolót, aki a saját muszkliját csókolgatja egy verseny előtt, nekem ez nem tetszik, én nem ilyen vagyok. Ráadásul a hosszú évek alatt ez a fajta hozzáállásom már bevált, akkor meg minek változtassak rajta. Lehet, hogy Gyurinak nem könnyű, de szerintem már hozzászokott. Egyébként is úgy gondolom, hogy magasról lehet nagyot esni, de természetesen elfogadom ezt a viselkedést is.

Adás után még ott maradtunk egy kicsit, Kolót csak az érdekelte, hogy sikerült a beszélgetés, jó volt-e az interjú. Ebben is mindig maximalista volt.

Fáradtak voltunk, de jókedvűek. Majd elbúcsúztunk, és hazament mindenki pihenni. Ez volt az utolsó rádióinterjúnk együtt, sokszor visszahallgattam azóta. Itt is Koló szerénysége és nagysága domborodott ki, annak ellenére, hogy cukkoltuk egymást. A bocsánatkérésére nem számítottam, és megmondom őszintén, nem is vártam el tőle.

Igazából megghatott, csak nem akartam kimutatni. Erre tényleg csak az igazi klasszisok képesek, és ő képes volt.

Elmélázgatok, és hallom, hogy Dittmer matat a zsebében. Csörög a mobilja, felveszi, majd feláll és elkezd beszélni, mi-

közben fel-alá járkal. Telefonálás közben néha megértően rám néz, mintha ellenőrizni akarná, hogy jól vagyok-e.

Én sem bánom, hogy nem szólunk egymáshoz, szükségem van egy kis belső csendre.

Túl sok minden kavarodott megint fel bennem.

Akármikor eszembe jut valami, elszomorodok, de el kell meséljem, mert ennek az embernek a legendája fenn kell, hogy maradjon, amíg a világ a világ.